

«Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε νὰ γυρίσω ἀμέσως» εἶπε μετὰ δειλίας. «Καλὰ, κορίτσι μου, τότε πήγαινε!» — ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ, κατὰ τὸ φαινόμενον πεισθεὶς διὰ τῶν λόγων τῆς μικρᾶς.

Ἦδη λοιπὸν ἀπεμακρύνθη τὸ ξένον κοράσιον μὲ ἀδεξίας ὑποκλίσεις, καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Καρμελίτας συνενεφώθη πάλιν.

«Δοιπὸν, Καρμελίτα . . . παῖξε» ἐπανάλαβεν ὁ Καῖϋ.

Ἡ Καρμελίτα ὑπακούσασα ἤδη ἐπλησίασε τὸ θρονίον τῆς παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ λαβοῦσα τὴν ἀπαιτουμένην θέσιν ἤρχισεν ἀμέσως νὰ παῖξῃ. Μετὰ μεγάλης δεξιότητος καὶ ασφαλείας ἐπαίξεν ὅλην τὴν μελωδίαν μέχρι τέλους καὶ εἴτα μετεστράφη ταχέως ἐπὶ τοῦ θρονίου, πλήρης χαρᾶς ἐπὶ τῇ συναισθήσει τῆς ἐπιτυχίας.

Μὲ προτεταμένον τὸν λαιμὸν ἔμεινε καθημένη καὶ τὰ βλέμματα τῆς ἐστράφησαν πρὸς τὸν πατέρα τῆς. Ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ προσώπου τῆς ἤστραπτον οἱ ὀφθαλμοί, ὡς ἥλιοι ἀνατέλλοντες ἐκ βαθέος σκότους· μεταξύ τῶν ἡμιανοίκτων χειλέων ἐφάνη ἐρωτῶν μειδίαμα, καὶ τόσον χαριέντως ἐνήργει ὅλη τῆς ἡ μορφή, καθὼς ἐκάθητο ἐκεῖ μὲ τὸ ἀτημέλητον κάλλος, μὲ προεκκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ τὰς μελαίνας δέσμας τῆς κόμης πιπτοῦσας ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐσθῆτος, ὥστε ὁ Καῖϋ παρατηρῶν αὐτὴν ἦτο ἔξαλλος ὑπὸ χαρᾶς.

«Πηγαίνω, Καῖϋ, εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ ἐτοιμασθῶ. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἄμαξα, εἰδοποίησέ με,» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, μόλις ἐτελείωσε τὸ μουσικὸν τεμάχιον, καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς ν' ἀξιώσῃ βλέμματος τὴν μικρὰν.

Ὁ Καῖϋ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ πρὸς τὴν γυναικᾶ του, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Καρμελίταν, ἔδωσε τὰ ἄκρα τῆς λυθείσης ζώνης τῆς, καὶ εἴτα θωπεύων ἔλαβε τὸ κοράσιον εἰς τὰς ἀγκάλας του.

«Πρέπει ὅμως νὰ γυμνάξωσι μὲ περισσότεράν ἐπιμέλειαν, Καρμελίτα μου, καὶ νὰ μὴ χάνῃς πόλιν καιρὸν στὰ παιγνίδια. Ἀκούς, παιδί μου;»

Ἡ Καρμελίτα κατένευσε καὶ δὲν ἐπρόφερε καμμίαν λέξιν· εἴτα δὲ ταχέως περιβαλοῦσα τοὺς μικροὺς τῆς βραχίονας περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ Καῖϋ ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἤκουεν ἤδη ἐκ τοῦ ἄλλου δωματίου τοὺς ζῶηρονες γέλωτας καὶ τοὺς ἀλλαλαγμοὺς τοῦ κορασίου καὶ ἔδακνε τὰ χεῖλη τῆς. Κατὰ πρώτην ἤδη φοράν προσετέθη εἰς τὸ μῖσος καὶ ὁ φθόνος ἐν τῇ ψυχῇ τῆς. Ἡ Καρμελίτα ἦτον φραγία, γεννημένη διὰ νὰ ἀγαπάται, ἐνφ' τὰ τέκνα τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίας δὲν διεκρίνοντο καθόλου δι' ἰδιαιτέρας καλλονῆς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν εἶχον τὴν ψυχρὰν ἔκφρασιν, ἣν ἐκληρονόμησαν παρὰ τῆς μητρὸς τῶν. Μῖσος καὶ φθόνος συνηνώθησαν ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς, καὶ ἐστερεοῦντο ὅλον ἐν περισσότερον· μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωνε νὰ κυριεύῃ τὰ πάθη ταῦτα, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὰ διὰ πράξεων.

Κατὰ τὴν δι' ἀμάξης ἐκδρομὴν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἀνέπτυσεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸ σῆδιον, τὸ ὅποιον εἶχε σκεφθῇ.

Ἐλεγεν αὐτῷ ὅτι, ἀφοῦ ἀπαξ δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῆς Καρμελίτας, μάλιστα δὲ καὶ τὰ σήμερον συμβάντα ἀπεδείκνυν πόσον μάταιαι εἶνε ὅλαι τῆς αἱ νοῦθεσῖαι καὶ ὅλαι τῆς αἱ διαταγαί, θὰ ἦτο ἰσως καλῆτερον, πρὸς διατήρησιν τῆς εὐτυχίας τῶν, νὰ δώσωσιν ἀμέσως τὸ κοράσιον εἰς ἐν σχολεῖον ὡς ὑπότροφον, ἰσως εἰς ἐν γαλλικὸν σχολεῖον τῆς Ἑλβετίας.

«Σοὺ ἐπρότεινα πρὸ πολλοῦ νὰ στείλωμεν τὴν Καρμελίταν ὁπίσω εἰς τοὺς γυγείς σου, εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Μερτσέδες. Διὰ τί νὰ τὴν στείλωμεν ἄλλοι; διατί νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς ξένους ἀνθρώπους;»

«Εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶμαι ὀλίγον ἀνόητη, Καῖϋ» ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ κολακευτικῶς, καὶ προῦπολογίζουσα κάλλιστα τὴν ἐνέργειαν τῶν λόγων τῆς. «Τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλ' εἶμαι ζηλότυπος πρὸς τὴν Μερτσέδες. Ἥμην εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Πρὸς ἀπόδειξιν λοιπὸν τοῦ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ὑποχώρησε εἰς αὐτὴν μου τὴν ἀπαίτησιν.»

Αἱ λέξεις αὗται ἔσχον πρᾶγματι τὸ ποδοῦμενον ἀποτέλεσμα, διότι κατεπράυναν τὸν Καῖϋ, ὅστις μετὰ δυσχερείας κατάρθωνε νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐγειρομένην ἤδη ἐν αὐτῷ δυσαρέσκειαν. Ἐν τοιούτοις ὁμως δὲν ἔδωκεν ἀμέσως τὴν συγκατάθεσιν ταυ. Ἐγνώριζε καλῶς τὸν ἑαυτὸν του. Ἄν ἔλεγεν ἀμέσως τὸ ναί, θὰ τὸ μετάνοι ἰσως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, ὅτι τὰ πρᾶγματα ἔμειναν ὅπως εἶχον.

Ἀλλ' ὅτε μετὰ τινος μῆνης ἡ Καρμελίτα, οὐχὶ ἐκ κακίας, ἀλλ' ἐκ τῆς φυσικῆς κλίσεως ἣν ἔχουσι τὰ παιδιά πρὸς τὸ μιμνεῖσθαι τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων χάριν ἀστειότητος, ἐμμήθη τὸ βάδισμα τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίας ἐνώπιον μικρᾶς τινος συμμαθητρίας τῆς, καὶ τοῦτο ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῆς γυναικὸς διὰ σειρᾶς ὅλης τυχαίων συμπύσεων, τότε πλέον ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίας δὲν εἶχον ὅρια· τότε δὲ ἐδεώρηνεν ὡς τὴν καταλληλοτέραν περίστασιν νὰ ὁμιλήσῃ πάλιν μετὰ τοῦ Καῖϋ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ σχέσις μεταξύ τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς εἶχε καταστῇ ὅλον ἐν δεινότερα καὶ σχεδὸν ἀφόρητος. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Καρμελίτας οὐδέποτε ἐφαίνετο θερμὴ τις ἔκφρασις, ὡς ἰσχυρὰ ἀπέναντι τῆς μητρὸς τῆς· οὐδέποτε τὸ κοράσιον ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἢ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνακοινώσῃ ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν μητέρα τὰ παιδικὰ τῆς συναισθήματα ἢ νὰ ζητήσῃ παρηγορίαν εἰς τὸ στήθος τῆς μητρὸς διὰ τὰς παιδικὰς τῆς θλίψεις. Οὐδέποτε ἠσπάζετο τὴν μητέρα τῆς οἰκειοθελῶς καὶ οὐδέποτε φιλίει μετ' αὐτῆς ἀπρόκλητος. Τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου ἐδείκνυε πάντοτε ἔκφρασιν τινὰ ψυχρότητος καὶ πείσματος. Ἀλλ' αἱ διαθέσεις αὗται τῆς ψυχῆς τοῦ κορασίου ἦσαν εἰσέτι οἷον ἐρμύφωτοι, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ὑπάρχουσαι. Εἰσέτι ἐπενήργει ἀνωτέρα τις δύναμις ἐπὶ τῆς παιδικῆς ταύτης ψυχῆς, εἰσέτι ἐνήργουν ἐπ' αὐτῆς τὰ διδάγματα τῆς οἰκειᾶς ἀγωγῆς καὶ τοῦ σχολείου· τὸ παιδίον δὲν εἶχεν εἰσέτι συνειδησιν τῶν συναισθημάτων του, καὶ δὲν ἐγίνωσκεν, ὅτι δύνатаί τις νὰ μισῇ ἄλλον ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ τὴν ἰδίαν του μητέρα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 177).

2. NOTTURNO. Εἰκὼν ὑπὸ J. v. Wodzinski (ἐν σελ. 180).

3. Η ΠΡΩΤΗ ΕΡΙΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Α. Corelli (ἐν σελ. 181).

4. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΤΙΓΜΗ ΚΑΤΑ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ O. Gerlach (ἐν σελ. 185).

Τὸ νὰ παρακολουθῇ τις τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ νὰ θεωρῇ ἀνέτως τὸ δι' αὐτῶν παριστανόμενον δράμα «πόλεμος ἐν εἰρήνῃ» τοῖς πᾶσιν εἶνε εὐχάριστον μάλιστα δὲ τοῖς κατοίκους τῶν ἀγρῶν, δι' οὗς ἡ λάμπουσα στολὴ καὶ ἡ ὡς ἐν μάχῃ ἐξέλιξις τῶν στρατιωτῶν εἶναι τι ἄγνωστον ἢ λίαν σπᾶ-

νιον. Πρὸ τοιούτου θεάματος δὲν μένει τις ἀπαθὴς θεατῆς, ἀλλ' ἀναμιγνύεται εἰς πάσας τὰς πράξεις, ἐκφέρει διαφόρους κρίσεις — ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Καὶ ὅμως τὸ ἀσφαλὲς τοῦτο ἐνίοτε λαμβάνει τὴν ἐναντίαν φάσιν· τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστώσα ὀλίγους τινὰς ἀγρότας συνηγμένους ὑπὸ δένδρον τι, ἵνα παρακολουθῶσι τὰς διάφορους κινήσεις αἵφνης ἐξορμᾶ ἐκ τῆς ἐνέδρας αὐτοῦ ῥαγδαίως τάγμα ἱππέων· ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τὰς ὀπλὰς τῶν ἱππῶν· μέρος τῶν θεατῶν κινδυνεύει νὰ καταπατηθῇ· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος ταχέως ἀποσοβεῖται· ὁ τὴν ἐφοδὸν διευθύνων ἀξιωματικὸς προστάττει διὰ σημείου ἐπίσχεσιν καὶ τῶν ἀγροτῶν οὕτως ὁ φόβος αἴρεται μέλλων νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐπαρσιν· ὅταν θὰ διηγῶνται τὸ συμβᾶν τοῖς γείτοσι καὶ φίλοις.

